

LBRIS

We know
books

IOAN PALER

Misterul Dhaliei

(roman)

E I K O N

Ploua torențial. Andrei Banciu coborî prudent treptele Universității și se strecură printre trecătorii care înaintau zgribuliți pe sub streșinile caselor, încercând să se ferească de picăturile mari de ploaie care formau o perdea sidefie, prin care nu se puteau vedea decât siluetele copacilor și ale caselor dimprejur. Umbrela nu și-o lua niciodată, din comoditate. De multe ori, în zilele ploioase, ajungea acasă ud complet. Aruncă o privire împrejur, încercând să descopere un loc unde să se adăpostească. În apropiere, nu se afla nimic potrivit. Privirea îi căzu însă pe o terasă situată pe partea cealaltă a drumului, nu departe de bulevard, destul de liberă la ora aceea și unde, sub umbrelele ridicate, se aflau doar câțiva oameni, aflați, probabil, și ei, întâmplător, în acea zonă.

Se hotărî să treacă strada și să-și caute un loc la una dintre mesele rămase libere. Traversă imprudent bulevardul și se apropie de terasă. Urcă în grabă cele câteva trepte și se așeză la cea mai apropiată masă. Răsuflă

ușurat. În sfârșit, se afla la adăpost. Un tânăr chelner se apropie de masa lui și-l întreabă ce dorește. Comandă o cafea și rămase pe gânduri. Împlinise cu o zi înainte 69 de ani. Îl mai despărțea un an de cifra fatidică de 70. Simți o presiune neașteptată în tot corpul. Cum să te mai arăți în lume purtând în spate atâta amar de ani! Se întristă pe dată și-și așeză capul între mâini. Părea un bătrân copleșit de griji și amărăciune. Gândurile îi zburară la primii ani de studenție, la munca din spital, la primele operații făcute... Fu trezit însă din meditație de câteva zgomote neașteptate: un scaun răsturnat, câteva pahare sparte și un țipăt ascuțit de femeie. Întoarse capul și observă un tânăr agitat care încerca să se desprindă din mâinile unei fete, care îl ținea strâns de mâneca hainei și care striga speriată:

— Hoțul! Hoțul!

Andrei privi scena surprins și apucă să vadă cum tânărul, care reușise să scape din mâna fetei, o ia la goană spre ieșire cu poșeta ei în mână. Se ridică instantaneu de pe scaun și plăcă în fugă în urma bărbatului. Îl ajunse și îl prinse de gulerul hainei. Speriat, tânărul dădu drumul poșetei și se repezi spre șosea, făcându-se nevăzut. Andrei renunță

să-l mai urmărească, luă poșeta de jos și se îndreptă spre masa tinerei, care privea cu spaimă întreaga scenă. Se apropie de ea și îi întinse poșeta. Fata îl privea uimită și nu putu articula niciun cuvânt. Își luă poșeta cu mâna tremurândă și se așeză îngrozită pe scaun. Andrei se întoarse la masa lui. Inima îi bătea cu putere. Încă o pățanie ca asta și... adio viață! Oare ce se întâmplase cu lumea aceasta? Unde se îndreaptă ea, dacă și în plină zi se petrec astfel de tâlhării? Își trase ceașca de cafea mai aproape și privi gânditor în fundul ei.

În clipa aceea simți o mână pe umăr. Tresări și întoarse capul. Fu uimit să o vadă pe tânăra care tocmai fusese agresată de hoț. Ea făcu un pas spre el și îi ceru voie să se așeze alături. Andrei încuviință și trase scaunul liber mai aproape. Atunci o putu privi mai bine. Cum stătea acolo, timidă și încă speriată, părea o adolescentă care ieșise de curând de pe băncile școlii. Era înaltă, mai înaltă decât fetele de vârsta ei, cu un chip angelic, încadrat de un păr lung și negru ca pana corbului, care părea vopsit. Tenul era ușor măsliniu, iar ochii, flancați de gene false, cam proeminente, care-i dădeau un aer de divă, erau de o luminozitate stranie. Pielea

fetei, bine întinsă, fără niciun rid, îi accentua frumusețea. Nici aerul de om înspăimântat nu-i știrbise din candoare. Fardul discret și buzele creionate cu grijă — care nu erau mai roșii decât obrajii în clipa aceea — o făceau și mai strălucitoare, coborâtă parcă de pe podiumul unui concurs de frumusețe. Îmbrăcămintea nu i-o observă bine, căci fusese furat de chipul neobișnuit de expresiv al fetei. O văzu cum se așază timid pe scaunul din fața lui și o auzi spunând:

— Vă mulțumesc mult pentru gestul pe care l-ați făcut. Ați dat dovadă de mult curaj. Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi rămas fără poșetă... aveam acolo toate actele și telefonul mobil...

— Cred că orice bărbat ar fi procedat la fel, răspunse el, privind-o cu curiozitate drept în ochi, neputând să-și desprindă privirea de pe chipul ei.

Ar fi vrut să o rețină cât mai mult la masa lui, să o întrebe cine este, cu ce se ocupă... într-un cuvânt, să prelungească la nesfârșit momentul acela. Era hotărât să o întrebe ceva, orice. Continuă cu jumătate de glas:

— Cum de ești singură la ora aceasta?

— Tocmai am ieșit de la muncă... voiam să răsuflu puțin și m-am hotărât să beau o cafea... cu ploaia asta nu prea ai ce să faci.

— Dar unde lucrezi? plusă Andrei, ca să mai câștige timp.

— La o sală de jocuri de noroc... știți... păcănele, pariuri, ruletă.

— Și îți place locul acela? Nu e prea periculos?... sunt atâția oameni certați cu legea. Am auzit că se petrec și scandaluri uneori în aceste locuri.

— E adevărat, dar te obișnuiești... și, apoi, avem pază, butoane de alarmă...

— Și ești hotărâtă să rămâi acolo?

— Nu, bineînțeles... doar până găsesc altceva.

Tăcură amândoi. Conversația nu se lega. Timpul părea suspendat. Niciunul nu îndrăznea să mai întrebe ceva. Se priveau tăcuți, furați de momentul acesta inedit. Fata își luă inima în dinți și întreabă cu jumătate de glas:

— Dar dumneavoastră ce profesie aveți, cu ce vă ocupați?

— Eu sunt medic chirurg, dar de câțiva ani nu mai operez și fac doar muncă de creație, glumi Andrei, sperând că fata n-o să-și dea seama imediat că e pensionar.

De fapt, nu ieșise complet din activitate. Mai păstrase la facultate, unde predase în ultimii ani, un curs de anatomie și embriologie cu studenții anului al II-lea.

— Acuma vă întreb și eu, îmi cer scuze, nu vă e teamă să operați?

— Nu, aceasta e profesia mea... a trebuit să mă obișnuiesc cu gândul că uneori poate fi dificil.

— Dar aveți sub bisturiu viața unui om. Nu vi s-a întâmplat ca operația să nu reușească?

— Depinde ce înțelegeți prin reușită. Dacă pacientul a venit prea târziu, s-ar putea ca intervenția să nu mai fie eficace. Dar, de cele mai multe ori, reușim să le prelungim viața sau chiar să le-o salvăm.

— Eu una nu aș putea să fac așa ceva. Numai când văd sânge, mă apucă amețeala.

— Este o meserie dificilă, dar, gândindu-te că poți prelungi viața unui om, merită să o încerci. Acum nu mai practic chirurgia, însă am câteva ore la Universitate și, cum spuneam, fac doar muncă de creație, spuse Andrei ceva mai relaxat.

— Muncă de creație? Cum adică muncă de creație? Ce legătură are chirurgia cu

munca de creație? Întrebă fata, cu mirarea întipărită pe chip.

— Îmi place, din când în când, să scriu și să public câte o carte.

— A!... scrieți cărți... cărți pentru adulți sau pentru copii?

— Pentru toată lumea... pentru cei care iubesc literatura.

— Atunci trebuie să fiți foarte cunoscut, stimat, apreciat, mai ales dacă ați practicat și chirurgia. Cum vă numiți?

— Andrei Banciu.

— Îmi pare rău, dar nu am auzit de numele acesta, spuse fata, cu o ușoară stânjeneală în glas.

— Nu sunt atât de celebru. Sunt cunoscut mai ales pentru operațiile pe care le-am făcut. Ca scriitor, nu sunt cunoscut decât în cercurile prozatorilor din capitală. Lumea citește foarte puțin astăzi, așa că majoritatea scriitorilor se citesc între ei. Glumesc, desigur.

— Și nu este trist că vă citesc atât de puțini oameni? Deci sunteți în Uniunea Scriitorilor Români. E un lucru însemnat.

— Nu, nu sunt în Uniune. Sunt doar un scriitor amator.

— Și cum vă descurcați cu difuzarea cărților, dacă sunt atât de puțini cititori?